

Cerbul cu amurg în frunte

Liliana Roibu

Cerbul cu amurg în frunte

Prin vâjâit de codru care geme
Neliniștea, în cioburi de gânduri se frânge,
Răsufală inima pământului sub talpa naturii
Ce-și strânge la piept toamna bătrână;
Pădurea își tremură frunza și plânge,
O jale adâncă inima cerului atinge,
Muge un cerb în poiana cu stele
Scuturându-și amurgul din frunte,
Un glas tânguios de bucium
Adună stoluri de nori, în pustiuri
Peste munții cu tâmple cărunte
Răsar țipete de păsări singuratice,
Pe o vale abruptă, o iubire fugară
Își fulgeră ecourile prin dimineți de aramă,
Se adâncește în sihăstria de cuvinte,
Își scurge izvorul, sub stânca de gheață,
Suspină, zâmbește, se pierde în geană de munte
Cu cerbul care adulmecă văzduhul fierbinte...
Căprioare se adapă din globul de lumină
În strânsoarea vântului cu azur în coamă.